

ten ved en Ophævelse af Stævningsmands-institutionen eller derved, at man paalægger denne Byrde f. Eks. efter Ejendoms-skyld i Stedet for efter Hartkorn. Jeg anmoder den højtærede Minister om at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overvejelse.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den politiske Debat, der er ført her, den overlader jeg med Sindsro til min Kollega, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), der i denne Sag fører Ordet paa mit Partis Vegne. Jeg vil blot gøre en Bemærkning om Spørgsmaalet: Valgkartel og Valgalliance, om, hvorvidt noget saadant er i Overensstemmelse med de Aftaler, der er truffet, med Forudsætningerne for Grundloven og den nye Valglov. Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), der førte Ordet paa Socialdemokratiets Vegne, lod til at have gjort en ny Opdagelse. Det ærede Medlem mente, at skulde man forpligte sig til at gaa hver sin Vej ved de kommende Valg, skulde Venstre give en Præmie derfor (*L. Rasmussen*: [Vejle Amts 1ste Valgkreds]: Ja). Ja, siger det ærede Medlem. Men det er ikke nogen ny Opdagelse, det sagde det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) allerede i Fjor. Det er en gammel Fiffighed, det ærede Medlem har pudset op, og ikke noget, som han selv har fundet paa. Men det forekommer mig mærkeligt, naar man træffer en Aftale og er enig om, at Forudsætningerne for Grundloven og for Valgloven er, at hvert Parti stiller sine Kandidater, for at det af Valgene kan fremgaa, hvor stor Styrke de enkelte Partier raader over i Vælgerbefolkningen, at man da vil have, at en saadan Bestemmelse, som i sin Tid blev vedtaget med stor Besværighed, forandres, før den er traadt i Kraft. Vilde det ikke være god Skik, naar Partierne indgik en Overenskomst, at man da fulgte den, indtil den var prøvet? Det synes jeg er en billig Fordring. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem fra Fredericia allerede for Socialdemokraternes Vedkommende er klar over, at en Alliance ikke blot er en Mulighed, men en stor Sandsynlighed. Det tror jeg ogsaa er rigtigt. Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), der i Dag optraadte paa de Radikales Vegne, var mere forsigtig — han er ogsaa ældre Politiker og Fører for et Parti, det er det ærede Medlem fra Fredericia ikke endnu, han fungerer kun som Ordfører. Det ærede Medlem fra Middelfart tog sine Reservationer. Han sagde:

Derom er der ikke truffet nogen Aftale, derom kan vi ikke give nogen Besked, vi maa vente, til vore Organisationer en Gang kommer sammen. Og saa roste det ærede Medlem sine Organisationer — det er jo heller ikke mere end hans Skyldighed —, men han udtalte ikke noget om, at selvfølgelig vilde Organisationerne altid lytte til, hvad deres Førere her paa Rigsdagen har at sige dem om et saadant Forhold, han gik dristigt ud fra, at det var noget, Organisationerne bestemte, Rigsdagsmændene hørte til og tog deres Standpunkt derefter. Det er meget forsigtigt, at det ærede Medlem venter, og han har paa en Maade derved rystet af sig denne noget for tidligt fremkomne Tilstaaelse fra Socialdemokraternes Side om, at de helst vilde fortsætte Kammeratskabet. Jeg har aldrig tvivlet om, at Socialdemokraterne, saa længe det paa nogen Maade var gørligt, vilde hæfte sig som Burrer — det er jo ikke noget stødende Udtryk — til det nuværende radikale Parti og den nuværende radikale Regering. Hvorfor skulde de ikke det? De har jo aldrig haft saa gode politiske Dage, som de har nu. De har ikke det politiske Ansvar i den Grad, som Regeringen har det, men de faar alle de Fordele, som kan høstes af at være Støtte for og Medkontraht med Regeringen. Jeg forstaar derfor meget vel, at der er en Fristelse for Socialdemokraterne til at fortsætte Alliancen. Men at vi skulde gaa med til at forandre en Valglov, som er vedtaget under den Forudsætning, at hvert Parti skulde gaa sine Veje ved Valgene og lade Vælgerne frit stemme, til hvilken Side de vilde, og give en Præmie for, at de Herrer kunde indrette sig paa en anden Maade, synes jeg er for meget forlangt. Vi forlanger ikke andet end den ganske simple og naturlige Ting, at er Rigsdagens forskellige Partier efter mange og lange og besværlige Forhandlinger endelig naaede til en Overenskomst, saa holder man som loyale Mænd overfor hinanden den Aftale, der er truffet, og ser, hvorledes et Valg ordner sig efter den vedtagne Valglov. Viser det sig saa, at det er umuligt eller urigtigt at fortsætte ad den Vej, nu ja, saa kan vi altid tage Spørgsmaalet om en Forandring under Overvejelse — men ikke før. Overfor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der i Fjor var inde paa det samme og henstillede, at man gik til en Forandring af Valgloven, udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at det kunde der ikke være Tale om, der-